

fælles valuta, som ikke tager hensyn til beskæftigelsen. Vi fik en Amsterdamtraktat, og senest har vi fået et Lissabontopmøde, der er fuldstændigt enestående i forhold til, hvad selv de bedste og mest optimistiske forventninger kunne forudse i 1992.

Jeg må sige, at Lissabontopmødet for mig i virkeligheden er den endelige understregning af, at det ikke længere har mening at tale om Europas Forenede Stater. Det har mening at tale om et meget klogt samarbejde, der nu prioriterer alle de ting, som vi har lagt så stor vægt på skulle stå tydeligere for os. Og derfor er det, at jeg føler, at det er det rigtige tidspunkt, og at det i virkeligheden er i fuld forlængelse af det nationale kompromis, at vi nu tager det skridt, vi lægger op til.

Det andet, jeg vil hæfte mig ved, og som ligesom har været en tone i debatten her i dag, er: Er det nu sådan, at vi, hvis vi forbliver uden for, så bevarer vores handlefrihed, som det er sagt?

Her vil jeg gerne sige til dem, der argumenterer for, at vi uden for har større handlefrihed end inden for, at det forholder sig i virkeligheden omvendt. Tiderne har skiftet. Danmarks økonomiske afhængighed – det er jo sandheden – er stigende i forhold til vore naboer; den er ikke faldende. Danmarks økonomiske afhængighed af vore naboer er stigende; den er ikke faldende. Og jeg må korrigere mig selv, fordi jeg for et par måneder siden kom til at sige, at vi havde en handlefrihed på 2 timer i forhold til Den Europæiske Centralbanks rentefastsættelse. Vi har en handlefrihed på 11 minutter. Jeg kan dokumentere det ved en lille seddel, jeg fik af nogle af mine medarbejdere her i Folketinget, at der formelt gik 2 timer fra Den Europæiske Centralbank havde offentliggjort sin renteændring; og det er også rigtigt, men reelt gik der 11 minutter.

Jeg synes, vi skal sige sandheden til den danske befolkning, at der ikke er noget forkert i, at vores land er afhængigt af de andre, og at de andre er afhængige af os. Vi er måske mere afhængige af dem – det er der ikke noget forkert i. Det forkerte ville være ikke at sige det. Og det forkerte ville være ikke at tage konsekvensen af det. Og det forkerte ville være ikke at påtage sig den indflydelse og dermed det ansvar, man kan få ved at deltage i et samarbejde, som de andre under alle omstændigheder beslutter sig til, og som betyder, at vi får pålagt nogle ting, som vi

– om vi kan lide det eller ej – må indrette os efter.

Sat på spidsen og måske lidt folkeligt udtrykt – det bør vi vel også kunne her fra talerstolen – har vi valget mellem enten at modtage rentemeddelelserne pr. telefax eller e-mail og indrette os derefter og modtage forskellige andre beslutninger på samme måde og indrette os derefter eller også selv være med til at skrive den e-mail eller den telefax – jeg ved godt, vi skal omgås faxmaskiner med forsigtighed, men alligevel.

Det andet, jeg ville sige, var noget med: Hvordan har man det med at have indflydelse på ens egne anliggender? Det har jeg det altså ret godt med, og jeg har det ret dårligt med ikke at have det. Jeg tror, vi kender det fra vores eget privatliv – nu skal jeg ikke gå for tæt på, men jeg gør det da i hvert fald – i familierne og som tillidsmand på en arbejdsplads, det kan jeg også tale med om. En tillidsmand på en arbejdsplads – sagt til hr. Keld Albrechtsen, for jeg ved, det interesserer hr. Keld Albrechtsens parti – vil have det meget dårligt med, at direktionen sidder og diskuterer medarbejdernes løn- og arbejdsvilkår, uden at han eller hun er der, meget dårligt.

Og jeg ser det i virkeligheden på samme måde. Jeg har det simpelt hen dårligt med, at de andre sidder og snakker om Danmarks fremtid, uden at vi er der. Det er noget trist noget.

Og vi må også sige, når vi ser på de perioder af vores historie, hvor vi har troet, vi kunne hygge os med os selv, at da gik det jo galt for os. Og når vi så i et forsøg begyndte at finde nogle allierede, gik det ekstra galt for os, fordi vi valgte de forkerte allierede af de store magter. Jeg tænker på Napoleon og Frankrig, hvor det gik grueligt galt for os tilbage i vores historie.

Så tro ikke, at valget er sådan at isolere sig og så holde sig helt uden for til gavn for Danmark, eller, som det andet, at vælge nogle få.

Det enestående valg, vi har nu, er, at vi kan være sammen med de andre i et afbalanceret fællesskab. Jeg siger ikke, at vi skal bestemme det hele, vorherre bevares. Jeg siger bare det afbalancerede, de store og de små imellem sig i et fællesskab, hvor vi kan operere, hvor vi kan øve indflydelse, hvor vi kan deltage. Og igen er det ikke sådan, at det bare handler om at sidde ved selve bordet. Det handler om at være der, at forme strategier og visioner, at dokumentere, at vi har handling bag ord og resultater bag ord.